

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
21/10. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2010. március 4.

A C-197/08. sz., a C-198/08. sz. és a C-221/08. sz. ügyekben hozott ítéletek
Bizottság kontra Franciaország, Bizottság kontra Ausztria és Bizottság
kontra Írország

A cigaretták kiskereskedelmi minimálárát előíró franciaországi, ausztriai és írországi szabályozások ellentétesek az uniós joggal

Az egészség védelmének céljai a jövedéki adó megemelésével érhetők el

A Bizottság – Franciaország, Ausztria és Írország ellen benyújtott – három, kötelezettségszegés megállapítása iránti keresettel fordult a Bírósághoz, mivel úgy véli, hogy e tagállamoknak az egyes dohánygyártmányok – Franciaország esetében a cigaretták és más dohánytermékek, Ausztria esetében a cigaretták és a cigaretta sodrására szánt finomra vágott dohány, Írország esetében pedig a cigaretták – minimálárát előíró szabályozásai ellentétesek a 95/59 irányelvvel¹, amely e termékek fogyasztását érintő jövedéki adókra vonatkozóan állapít meg szabályokat. Az irányelv arra kötelezi a tagállamokat, hogy a cigarettákat jövedéki adóval terheljék, amely a legmagasabb kiskereskedelmi ár alapján számított százalékos (*ad valorem*) összetevőből, valamint tételes összetevőből áll, amelynek összegét a legkeresettebb árkategóriájú cigaretták alapján állapítják meg, de amely nem lehet alacsonyabb, mint az összes adóteher 5%-a, sem magasabb, mint az összes adóteher 55%-a. A százalékos jövedéki adó mértékének és a tételes jövedéki adó összegének minden cigaretta esetén egyformának kell lennie. Az irányelv azt is előírja, hogy a dohánygyártmányok gyártói és importálói szabadon határozhatják meg a legmagasabb kiskereskedelmi árat minden termék esetében.

A Bizottság szerint e három tagállam szabályozása, amelyek az érintett dohánygyártmányok átlagára meghatározott százaléknak (Franciaországban 95%, Ausztriában a cigarettákra 92,75%, a finomra vágott dohányra 90%, Írországban 97%) megfelelő minimálárát írnak elő, a gyártóknak és az importálóknak a termékek legmagasabb kiskereskedelmi árának meghatározására vonatkozó szabadságát, következésképpen a szabad versenyt sértik. E szabályozások ezért ellentétesek az irányelvvel.

A Bíróság mindenekelőtt emlékeztet arra, hogy az irányelv többek között azt kívánja biztosítani, hogy a dohánytermékeket terhelő százalékos jövedéki adó alapjának meghatározása minden tagállamban ugyanazon szabályok alapján történjék, valamint meg kívánja védeni a gyártók és importálók szabadságát, amely lehetővé teszi számukra, hogy az esetlegesen alacsonyabb önköltségi árból következő versenyelőnyt ténylegesen élvezhessék.

A Bíróság úgy véli, hogy a kiskereskedelmi minimálár előírása azzal a hatással jár, hogy a gyártók és importőrök által meghatározott legmagasabb kiskereskedelmi ár semmi esetre sem lehet alacsonyabb e kötelező minimálárnál, és az így sértheti a versenyviszonyokat, mivel e gyártók és importőrök egy részét megakadályozza abban, hogy vonzóbb kiskereskedelmi árajánlatokkal az alacsonyabb önköltségi árból származó előnyhöz jussanak.

¹ A 2002. február 12-i 2002/10/EK tanácsi irányelvvel (HL L 46., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 35. kötet, 182. o.) módosított, a dohánygyártmányok fogyasztását érintő, a forgalmi adón kívüli egyéb adókról szóló, 1995. november 27-i 95/59/EK tanácsi irányelv (HL L 291., 40. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 283. o.).

A Bíróság szerint ezért **a minimálár-szabályozás nem tekinthető összeegyeztethetőnek az irányelvvvel, amennyiben nem igazítják ki oly módon, hogy minden esetben kizárja az alacsonyabb önköltségi árból az ilyen termékek gyártói vagy importőrei egy részénél kialakult versenyelőny sérelmét.**

A nemzeti jogszabályok vizsgálata annak megállapításához vezeti a Bíróságot, hogy azok nem teszik lehetővé minden esetben annak kizárását, hogy az általuk előírt minimálár sérti az alacsonyabb önköltségi árból a dohánytermékek gyártói vagy importőrei egy részénél kialakult versenyelőnyt.

Ezenkívül a Bíróság elutasítja a három tagállam által, a szabályozásuk védelmében előterjesztett érveket.

Elsőként ugyanis **az Egészségügyi Világszervezet (WHO) Dohányzás-ellenőrzési Keretegyezménye²** nem teszi vitássá a Bíróság következtetését, mivel az nem ír elő semmilyen olyan konkrét kötelezettséget a szerződő felek számára a dohánytermékek árával kapcsolatban, amely lehetővé tenné az irányelv rendelkezéseivel való szembehelyezkedést. Ezenkívül nem ellentétes az irányelvvvel az olyan árpolitika, amely nem áll ellentétben ezen irányelv céljaival.

Másodszor az EK 30. cikk értelmében vett egészségvédelmi célra csak az EK 28. és EK 29. cikkben érintett, a behozatalra és kivitelre vonatkozó mennyiségi korlátozások, valamint az azokkal azonos hatású intézkedések igazolásaként lehet hivatkozni. Márpedig a Bizottság kereseteit nem az EK-Szerződés e rendelkezéseire alapította.

Végül a Bíróság mindent egybevetve úgy véli, hogy **a 95/59 irányelv biztosítja az egészség védelmét, és nem akadályozza meg a tagállamokat a dohányzás elleni küzdelem folytatásában.** Emlékeztet arra, hogy az adójogi szabályozás a dohánytermékek fogyasztása elleni harc, és így a közegészség védelmének fontos és hatékony eszközét jelenti, mivel azon cél, hogy az említett termékek ára magas szinten legyen előírva, megfelelően elérhető e termékek magasabb adóztatásával, hiszen a jövedéki adó emelése előbb vagy utóbb a kiskereskedelmi ár emelkedését vonja maga után, anélkül hogy mindez sértené az ármeghatározás szabadságát.

A Bíróság hozzáteszi, hogy a minimálár előírásának tilalma nem akadályozza meg, hogy a tagállamok megtiltsák a dohánygyártmányok veszteséges értékesítését, amennyiben az nem sérti a gyártók és az importőrök azon szabadságát, hogy meghatározzák a termékek legmagasabb kiskereskedelmi árát. E gazdasági szereplők ebben az esetben nem tudnák úgy átvállalni az adók ezen árakra gyakorolt hatását, hogy az önköltségi ár és adók együttes összegénél alacsonyabb áron értékesítik termékeiket.

EMLÉKEZTETŐ: Az uniós jogból eredő kötelezettségeit nem teljesítő tagállam ellen irányuló kötelezettségszegési eljárást a Bizottság vagy más tagállam indíthatja meg. Ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamnak a lehető leghamarabb teljesítenie kell az ítéletben foglaltakat.

Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállam nem teljesítette az ítéletben foglaltakat, újabb, pénzügyi szankciók kiszabására irányuló keresetet indíthat. Mindazonáltal, amennyiben a tagállam nem tett eleget a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedései Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bíróság a Bizottság indítványa alapján már az első ítéletben szankciókat alkalmazhat.

² A WHO-nak a 2004. június 2-i tanácsi határozattal (HL L 213., 8. o.) a Közösség nevében jóváhagyott Dohányzás-ellenőrzési Keretegyezménye.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítéletek [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: dr. Lehóczki Balázs ☎ (00352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106